Nye trusler, læs selv

Hvis du har læst dette 19/4 saa læs opdatering med rødt fra 20/4

Pga. ønske om anonymisering af publicerede bidrag så figurerer forskellige personer i det følgende kun med første bokstav og derefter punkter. Min ældste datter kommer derfor at hedde C……, min ekskone G.., min ældste datters mor I.., osv. Jeg modtog i går en e-mail fra min ældste datter og gengiver det her i sin helhed med mine kommentarer indrammede.

From: C…… og J….. P…..<j…….@m...com>
Sent: 18 April 2024 9:42 PM
To: Lars Petersson <larsgpetersson@hotmail.com>
Subject: Info

Hej.
Til orientering, så har jeg vedhæftet to breve, som jeg har skrevet til min familie. Jeg håber ikke, at jeg får brug for at sende brev nummer to.
Grunden til brevene er at jeg føler mig truet i forhold til, at jeg ønsker at du fjerner alt der har med mig og min familie at gøre på internettet og du dermed siger, at du vil sende materialet direkte ud til dem.

Jeg ønsker ligesom du, fred, og håber stadig at du fjerner alt personfølsomt, så vi alle kan fortsætte livet i fred.

Hilsen C……

Kære familie.

Det gør mig virkelig ondt at skulle blande jer ind i dette her, men jeg ser ingen anden udvej.

Det drejer sig om min far.

Jeg har egentlig altid valgt, ikke at tale så meget om ham, det har ikke været så rart at sætte ord på,

at han ikke har villet se mig.

> Jeg har kæmpet i hele min datters barndom for at se hende så meget jeg kunde. Det fortsatte indtil hun blev større og hendes besøg i vores hus blev sjældnere, og efter at jeg blev skilt ophørte de i stort set helt. Detaljer omkring dette kan læses i SKYLD og skal ikke gentages her.

Men nu er situationen sådan, at min far har valgt at skrive en bog om sit liv, med stor vægt på, hvad alle vi familiemedlemmer har gjort imod ham og den bog har han lagt tilgængelig på internettet så alle som googler ham kan se den. Hans intention skulle være, at rette, alt hvad han tror, jeg og mine søskende har fortalt af grimme ting om ham, så børnebørn og kommende generationer kan se og læse hvor forfærdelige vi i stedet alle har været over for ham, også vores familier, særligt min mor, hans forældre, bror, osv. og samtidig understrege hvilken fantastisk far, søn osv. han har været.

Jeg har ikke valgt at skrive nogen bog. Det endte med at blive langt, men selv om jeg har fået trykket et eksemplar for mig selv at gemme så er det i realiteten stædig kun et brev til mine børn, børnebørn og til den som kunne have interesse i at kende lidt mere til min side af familiens historie

Jeg er selvfølgelig meget ked af, at det er nået så langt og særligt, at jeg nu må blande jer, familie, ind i det. Jeg har prøvet at holde lav profil i mange år, efter at jeg måtte indse, at der ikke var nogen relation at bygge videre på.

Min far har med nogle års mellemrum givet lyd fra sig, i form af at han ikke ville arve vores farmor og han ville give det skriftligt videre til os, hvilket vi afslog (jeg var personligt bange for, at et ja skulle bruges til, at "bevise" overfor min farmor, at vi kun holdt kontakten, for nu at skulle arve og det var vores forhold for dyrebart til, at jeg ville risikere at miste).

Dette var efter at min bror havde smidt mig og min ægtefælle ud fra min mors lejlighed (se SKYLD for hele den historie) og jeg efter år af lidelse havde besluttet at nu havde jeg fået nok, de skal ikke også udsætte Josephine for hvad jeg har måttet gå igennem et halvt liv.

Nogle år efter modtog mine søskende og jeg en mail om, at han nu flyttede, gik under jorden og ikke ville være kontaktbar mere. Dette var unødvendigt, vi havde ingen kontakt.

C…… har let til at dramatisere. Nej, jeg gik ikke "under jorden", jeg var stædig kontaktbar (telefon og e-mail) men vi havde en periode af fire måneder uden fast adresse, på rejse gennem Wales og England til vores ny hjem, tilbage i Skotland.

Jeg er virkelig ked af at skulle blande jer ind i dette her, men jeg ser mig tvunget til det, da jeg af min far, nu er blevet truet til tavshed, på den måde, at hvis jeg går videre med den internetudgivne bog og vil forsøge at få den fjernet, i forhold til GDPR, så vil han sende den direkte til jer og alle børnebørn, når de fylder 18 år.

Jeg håber og krydser fingre for, at hvis I skulle modtage den, at I så bare smider den ud igen, men hvis, I skulle have lyst til at kigge i den. Må I meget gerne sige til, for så vil jeg tilføje et ekstra

“kapitel” med mange af de rettelser, som jeg ikke finder sande og i hvert fald en anden side af historien også. Hvis jeg skulle få lov og få et ekstra ønske opfyldt, så håber jeg, at I vil gå væk fra kapitlerne fra og om min farmors dagbog. De er yderst personlige og noget min far har valgt at offentliggøre om hendes liv og tanker. Min far skrev, efter hendes død, at hun havde bedt ham om at tage hendes mange dagbøger med sig. Om det er sandt, kommer jeg aldrig til at vide, men jeg er sikker på, at det var godt for min far, så det der eventuelt skulle være skrevet om ham, ikke kom andre steder hen. MEN, jeg er sikker på, at min farmor aldrig ville have givet ham bøgerne, hvis hun vidste, at udsnit ville blive offentliggjort i negativ forstand. Min farmor skrev selv en rigtig fin bog, om sit liv, med lige præcis det hun ønskede, der skulle huskes om hende og det synes jeg, vi alle skal respektere.

Efter at i mange år ikke have været særligt interesserede i min mor, noget som forandredes (positivt for min mor) efter at jeg selv blev udpeget til at være allesammen skydetavle og sorte får så er min søn og ældste datter nu blevet ”utrolig bekymrede” overfor min anvendelse af min mors notater. Jeg kan berolige dem alle sammen med at min mor var totalt indforstået med den anvendelse af materialet som kan ses i SKYLD. I hele sit liv måtte min mor tige om hvordan hun var blevet behandlet som ganske ung, forsvarsløs kvinde i fyrrenes og halvtredsernes mandssamfund. I den sidste tid talte vi meget sammen om disse ting, jeg begyndte at forstå mere og mere om mine tidlige år i livet i skyggen af dette. Jeg ønsker nu at, hvis mine egne børn er udenfor fornuftens rækkevidde, at i hvert fald mine børnebørn, selv om vi aldrig kommer at mødes, i hvert fald kommer at få muligheden for at forstå lidt af en side af deres egen familiære fortid som C……s og S….s censur ellers vil forhindre dem i at lære at kende. Jeg takker min datter C…… for de fine ord om min mors bog. Jeg opfordrede min mor til at skrive, jeg redigerede og trykkede de første hjemmelavede eksemplarer og er taknemmelig for at høre de første søde ord om dette arbejde som jeg udførte i skyggen af min mor. Den bog og dens sidste skæbne er noget jeg elsker mere end meget andet materielt i verden.

Skriv gerne til mig, hvis I hører fra min far, så vil jeg gerne dele mine fortællinger med jer, men håber, at det ikke når så langt.

”Truslerne” min datter refererer til stammer fra min kommentar på min hjemmeside (se nedenunder) – efter gentagen trusler om at sende ”myndighederne” efter mig - at hvis disse ”børn” ikke holder op med at genere mig så kommer det at ske som de frygter. Jeg ville så sende materialet til lige dem de ikke ønsker skal se det, dem de frygter kan få adgang til mine meninger om mit eget liv. Gennem at sende dette brev til sin familie så har C….. nu ”skudt sig selv i foden” og forårsaget det som hun var så bange for skulle komme til at ske. Havde hun og S…. til sidst holdt op med deres e-mailskampagne/chikane, så havde det været op til børnebørnene og andre selv at forske efter mig på internettet. C….. har nu klaret det helt selv.

Kærlig hilsen C…...

Kære familie.

Ja, så valgte min far at sende jer sit brev/bog og i den forbindelse får I her lidt kommentarer.

For ikke at skrive en hel bog mere, så holder jeg mig til det der er omkring min person og omkring min mor.

> Nej, jeg har ikke sendt noget som helst til nogen som helst. Det er sandsynlig at du, hvem du nu end er, læser dette fordi C….. gennem sit brev til dig har vækket din interesse i at søge efter dokumentet. Det var fra hendes side og med hendes interesser i betragtning ikke særlig smart.

Flere og yderligere ting, kan vi snakke om personligt.

Jeg skal indrømme, at jeg ikke har læst hele bogen, jeg har skimtet en del og særligt udeladt alt det personlige om min farmor, omkring hendes personlige dagbog.

> Det i sig selv finder jeg ikke kun skuffende, men ufatteligt. Min datter er oprørt over sin fars brev, men hun indrømmer at hun ikke engang har læst det i sin helhed, kun dele deraf, det som hun mener umiddelbart kan vedrøre hende selv. Desværre, kære datter, hele denne tekst vedrører dig. Uden des detaljer ville du ikke engang være til. Du er oprørt over din farmors dagbog, men du har åbenbart ikke engang læst disse uddrag eller min tekst rundt omkring. To af mine børn har (også S….) udviklet en enorm selvsikkerhed og, ked af at sige så, selvgladhed, men det som begge synes at mangle det er medfølelse for andre mennesker (eller er det kun mig? Jeg håber det), en interesse i at betragte livet fra mere end den ene selviske side.

Min far virker meget bekymret for hvad jeg skulle have fortalt mine børn og om hvad min mor har fortalt mig. Det er i bund og grund rigtig ærgerligt, for det er virkelig lidt, der er blevet omtalt.

> Ud fra alle disse anklager, genfortalt af et vokset menneske af hændelser fra hendes småbørnstid, så viser det jo tydeligt at dette ikke passer. Det er jo tydelig genfortælling af hvad hun er blevet fortalt/indoktrineret med. Lyder da heller ikke særligt godt at man knapt nok fortæller sit barn noget som helst om hendes families fortid.

Mine historier til mine børn, har mest drejet sig om grundlæggelsen af min interesse for teater. Det har jeg aldrig skjult, at det kom fra min far, både at se teater og spille det, hvilket jeg også har været heldig, at mine børn har villet dele med mig.

Min mors fortællinger har været meget få, hun og min far aftalte, den gang de gik fra hinanden, inden jeg blev 1 år, at de aldrig skulle tale grimt om hinanden til mig og det har hun overholdt.

De få ting jeg senere, som voksen, har fået at vide, var når jeg selv stillede spørgsmål, ud fra de ting min far skrev til mig og anklagede hende for.

For eksempel hvad angår børnepengene… det er rigtigt, at min far var så sød og var opmærksom på, at betale hende et højere børnebidrag end det tvungne, jeg har altid hørt det omtalt, både fra ham og hende, at han betalte det dobbelte.

Firedobbelt (senere udhulet af inflationen) plus en masse løse udgifter

Min far omtaler det nu og har også gjort det hele mit
voksne liv, det som om, at hun snød ham, og modtog børnepengene, selv om han ikke havde råd til det. Men, til historien hører, at jeg spurgte ind til min mor om dette og hun fortalte, at hun havde en gang, da jeg var ganske lille, sagt til ham, at han ikke skulle betale så meget. Resultatet var, at han blev så vred på hende, så han gik og hun hørte ikke fra ham, før hun selv, 3 måneder senere, skrev til ham, at det kunne godt være at han var sur på hende, men hun synes ikke det skulle gå ud over mig og derfor synes hun, at han skulle begynde at se mig igen, hvilket han gjorde og de talte ikke om økonomi igen.

Det var ikke kun mig hun snød, det var G.. (efter at hun var kommet ind i billedet) og mig og især dig. Episoden som omtales her er fri fantasi men må have udgangspunkt i efteråret 1976. Jeg mente at vi skulle dele glæden at have vores barn til jul hver andet år. Moderen nægtede, med den forklaring at "hun havde alt besvær, byrden med et barn var hendes, og hun skulle derfor have første ret til julen. Jo, jeg trak mig tilbage for ca. 14 dage. Derefter ønskede I.. et kompromis, foreslog at "vi" skulle spørge datteren. Hun spurgte så derhjemme datteren som lige var fyldt to års (2!!). Hun fortalte mig hvad C…… havde svaret: julen skulle fremover altid være med hendes mors familie. Jeg accepterede. Kære datter, at sprede løgnehistorier om noget du kun har fået refereret tyve års senere, det skulle være under din værdighed. Denne opdigtede historie viser for mig niveauet vi her diskuterer på.

Men jeg husker fx. også den gang jeg blev konfirmeret, så ville min far gerne betale halvdelen af festen, men min mor sagde, at da 2/3 dele af gæsterne kom fra hendes familie, så skulle han kun betale 1/3 del. Det virker for mig, ikke som en kvinde, der bare vil snyde sin ekskæreste.

For en gangs skyld ikke en ny anklage. Tak

Min far omtaler hvor ydmygende han følte det var at skulle have en kvittering fra min mor når han betalte børnebidrag… jeg husker selv en gang, da det foregik og jeg spurgte ind til hvorfor, fik jeg fortalt, hvor de begge var til stede, at det var fordi, at når man betalte mere i børnebidrag end det normale, kunne man trække det ekstra fra i skat og dermed få nogle af pengene tilbage igen, på den måde. Min mor havde meget styr på skat og hjalp da min far på den måde.

I.. havde sit eget regnskab hvor hun trak værdien af cigaretlimper jeg bragte (helt legalt fra Sverige, de var billigere der) fra i hendes bidragsregnskab. Jeg skulle ikke have nogen kvittering. Jeg behøvede ikke nogen kvittering. Det er korrekt at man kunde trække fra dobbelt bidrag. Men jeg betalte firedobbelt, og det kunne man ikke trække fra. I øvrigt, i den tid C…… her taler om (da jeg boede i Sverige) var jeg soldat og/eller studerende i Sverige. Jeg havde ingen dansk indtægt at trække fra i. Læs SKYLD og få alt i et sammenhæng, og lad os holde os til sandheden og lade opdigtede andenhåndshistorier ligge.

Ja jeg betalte penge for at bo hjemme, MEN, det var først fra jeg blev 18 år, 1/4 af min SU, hvilket svarede til lidt under 500,- og op til max 1000,- når jeg også tjente penge ved siden af. Min mor bad mig faktisk også om at spare halvdelen op, af det jeg tjente, helt fra jeg fik mit første job som 15 årig, jeg var vildt utilfreds, men nøj hvor var jeg glad, da jeg flyttede hjemmefra og på den måde, havde råd til at etablere mig ordentligt fra starten af. Fra jeg var ca. 16 år, betalte jeg selv mine lommepenge og det meste tøj. Det var meget normalt i min ungdomstid, det gjorde mine veninder også og de betalte endda 2000,- i husleje, da de fyldte 18 år.

Læs i SKYLD om dette tema. Jeg behandler det der udførligt.

Om det var rimeligt, når min far betalte højere børnebidrag… næh… det var det ikke og det har jeg også skrevet til ham før, i nogle af de mange mails, han og jeg har udvekslet. Jeg har ikke selv opkrævet husleje fra mine børn, men det har mange af deres venners forældre… Men penge var bestemt ikke noget man snakkede med min far om.

Her indrømmer C…… at vi (hun, jeg og G..) blev udnyttede. Jeg takker for det.

Min far omtaler også, at det må have været planlagt, fra min mor og bonusfars side, at de sagde ja til at han og min gravide bonusmor kunne flytte ind i opgangen, to opgange fra min mor og mig. Og at vi flyttede få måneder efter… Sandheden er, at de flyttede ind i boligblokken før jeg fyldte 8 år, hvilket understøttes af, som min far skriver, at min farfar døde, mens de boede der og der var jeg kun lige blevet 8 år. Min mor mødte først min bonusfar da jeg var 8 år og de flyttede først sammen, da jeg var 10 år. Det vil sige, at vi boede i samme ejendom i 2 1/2 år. Jeg forstår udmærket godt at min far var ked af at vi skulle flytte, men man kan vel ikke bebrejde, at også min mor, gerne ville finde kærligheden og flytte sammen med ham, hvilket ikke var muligt i en lejlighed på ca. 65 kvm for 5 sammenbragte personer.

Fakta: ”Bonusfar” er ikke omtalt her i SKYLD. Det er en af C…..s konstruktioner. Han var ikke involveret i beslutningen om at vi skulle bo i samme ejendom. C…… er født I 1974. G.. og jeg flyttede til København i efteråret 1981. I 1982, samme år som C…… var 8 år gammel flyttede vi fra Bispebjerg Hospitals lejlighed i Tagensvej til Birkedommervej. Det var i denne tid lige efter at min datter blev sendt til os for at fortælle at de skulle flytte (og dette til et sted som ville forhindre al anden kontakt end hver anden weekend. (Se SKYLD). C….. blev misbrugt til at bringe os denne besked. Hun skriver selv at hun var 8 år gammel og det passer. Når jeg først læste dette, så troede jeg at jeg kunne have taget fejl med tiden. Men nej, de 2.5 år er fri fantasi. G.., J….. og jeg blev boende et stykke tid men derefter flyttede vi til Valby – for at underlette hentningen af C…….

I øvrigt se SKYLD for mit syn på I...s ny mand, C……s bonusfar. Jeg har altid holdt meget af P….

Min far omtaler dem som meget rige, men det var de bestemt ikke, de har aldrig klaget, men penge var bestemt ikke det vi havde masser af. Min mor var offentligt ansat og min bonusfar ufaglært, jeg tænker at det nok er meget sammenligneligt med to sygeplejerskers lønninger, men jeg ved det ikke.

Dette med “meget rige” er en direkte løgn, igen en konstruktion som var det skrevet af et barn. Omstændighederne omkring os og dem behandles i SKYLD. Læs og døm selv, men lad mig kort sige: I.. solgte med god gevinst den lejlighed jeg i meget høj grad havde finansieret uden at, som havde været aftalt den gang vi købte den, dele disse penge. Hun beholdt dem selv, investerede i et hus langt væk fra os og forvandlede sig selv til pendlere til arbejdet, en tilstand som yderligere understøttedes af skattefordele. Oven i det meget store hus købtes en ny bil omtrent samtidig med at G.. og jeg måtte opgive vores gamle Skoda da vi, med to små børn, ikke havde råd til at behold den (købt alene for at hente og bringe C……) samtidig med at vi stædig betalte ca. tre gange normalt børnebidrag til en mor som samtidig lod sin datter betale de fleste af sine udgifter selv, fra fritidsarbejde. Uden at fortælle mig var I.. også siden længe gået tilbage til fuldtidsarbejde. Jeg svigtede G.. (som den gang ikke mente dette kunne vaere rigtig) når jeg på den måde lod dem udnytte os.

Men det blev til ca. 2 1/2 år hvor vi boede i sammen boligblok, hvor jeg husker, at min mor ofte passede min søster, i overgangene mellem min søsters mor og vores fars skiftende arbejdstider som sygeplejersker, da min søster ikke gik i vuggestue og hun overnattede også hos os indimellem. Jeg husker hvordan jeg og min mor lå på hver side af hende i sengen, når vi skulle sove.
Min far omtaler hvor ydmygende det har været og hvor meget han har rejst rundt, for at hente og aflevere mig og ja, det kan ikke have været let, særligt ikke når man bor på hver sin side af Øresund. Jeg aner ikke, hvor ofte det var, men husker at når min far rejste med mig, med Flyvebåden fra Malmø til København, så stod min mor parat ved flyvebåden, så min far kunne stå

af, aflevere mig til min mor og derefter tage samme Flyvebåd tilbage igen.

Jeg skriver i teksten at det med at hun kom ned til flyvebåden skete en gang eller to og at jeg var taknemmelig for det. Det var en sjælden gang men meget velkomment. Se SKYLD for detaljer om hvad dette handler om.

Da vi flyttede i hus, følte min far, at han var nødt til at købe en bil, for at kunne hente og bringe mig, det er selvfølgelig rigtig trist. Men heldigvis var jeg hurtigt så gammel, at jeg selv kunne tage bus og tog. Men, det med at min mor og bonusfar ikke hjalp med et lift, var en fysisk umulighed, da de flyttede i hus, havde ingen af dem kørekort og dermed ingen bil. Min bonusfar har en øjensygdom, som forhindrede ham i at ta det og min mor tog først kørekortet, året efter vi var flyttet derud, de var derfor pendlere med bus og tog.

Igen lyver du, min kære datter. Episoden fandt sted som beskrevet i SKYLD.

En sidste lille kommentar omkring min mor. Ja hun røg alt for mange cigaretter og selv om hun faktisk var røgfri de sidste 15 år af sit liv, så betalte hun den højeste pris og jeg og mine børn måtte miste hende i en alt for tidlig alder. MEN, hun var aldrig upasselig, hun røg ALDRIG i sengen og ALDRIG i bilen, det var for farligt sagde hun. Men min far har ret i, at der skete en ulykke med en lille brand i lejligheden. Det var en juledekoration, som der var gået ild i og som hun fik slukket med et vådt håndklæde, gudskelov gik det ikke værre.

Som skrevet I SKYLD, jeg var nærmest vidne, og ”medskyldig”. C…… var ikke født men ”hun ved som sædvanlig bedst”. Kan du have glemt at få læst godnathistorier af en mor med smøg i hånden? Jeg var et handlingslammet vidne til det.

I min fars brev, er der en del udklip fra vores mailkorrespondancer. Mails, som jeg mest af alt har skrevet i desperationer, over at min far ikke ville se mig. Det er nu 18 år siden, jeg så ham sidst, den dag han kom og besøgte os i vores lejlighed. Det var også denne dag, han hentede de sidste af de ting, han havde fået opbevaret hos os og jeg kan godt se nu, at det højest sandsynligt var planlagt, at det skulle være vores sidste møde.

Jeg husker det desværre ikke og det er jeg meget ked af. Som beskrevet i hendes tekst er det en aften som jeg har længst meget efter, at bare være sammen - ingen fødselsdag, bytte af julegaver, bare være sammen. Det var så vores fælles tragedie at det endte der. Det kunne have fortsat lykkeligt en dag med vores (ubesvarede) invitationer til at besøge os (alt på vores regning) i London og det kunne have fortsat lykkeligt med et ”postkontor” men…… (se SKYLD)

Jeg husker det som en utrolig hyggelig aften, den var så afslappet og jeg følte en ro og behagelighed i hans selskab, som jeg ikke havde følt før. Nu kan jeg se, at det var hans farvel til mig og os, mærkeligt at tænke tilbage på.
Min barndom bar meget præg af irettesættelser og straf i form af tavshed. Jeg skulle leve op til mange ting, særligt omkring måltiderne, jeg var nervøs og bange for at gøre ting forkert. Min helt store hjælp og støtte, var helt sikkert min skønne bonusmor. Men ofte vidste jeg ikke, hvad jeg havde gjort eller sagt forkert, jeg mærkede bare tavsheden, eller at min far gik. Jeg skulle så tænke og gætte hvad jeg havde gjort forkert, for så at kunne undskylde og dette fortsatte også i min voksenalder.

Lyder som fra en Dickens bog. Af andre årsager kunne min kære kone være udsat for den slags tavshed uden at vide hvorfor. Jeg beskriver dette i SKYLD. Måske har C…… lånt fra SKYLD for at angribe mig for det samme, noget som så vil være svært at bortforklare. Nej, mine børn var aldrig udsat for det samme. G.. var indimellem det tavse offer for denne tavse vrede, ikke dem. Militæret ødelagte mit liv. G.. betalte lidt af den pris og jeg kan aldrig tilgive mig selv for det, men i grunden ligger skylden et andet sted end på mine skuldrer. ”De” ødelagde mig, og meget værre, de ødelægger millioner af andre.

Kronologien i udklippene af mine mails er taget ud af kontekst og klippet i forkerte rækkefølger… De er klippet ud, for at vise hvor frygtelig jeg er, men tænker egentlig bare, at de også understreger hvor svært jeg har haft det. Jeg kan stå inde for hvert et ord der er skrevet, oplevelserne er 100 % sande, men hvad der ikke er med, er alle de mange forsøg jeg har gjort for forsoning og ønsket om at vi kunne ses igen. Jeg har så mange gange oplevet, at mine søskende fortalte mig, at vores far lige havde været i Danmark, men uden at tage kontakt til mig. Han boede her sågar i 7 måneder, uden at jeg vidste det.

“Slå en streg over det hele” (uden et ord..), det har C…… foreslået EN gang i en e-mail. Jeg spurgte, over hvad? og der endte det hele.

Den ene gang, hvor han ikke kunne sove hos mig, i forbindelse med mine teaterforestillinger, har han og jeg talt/skrevet ud om og han har endda givet mig en undskyldning for det. Det er så fjollet, at det nu skal rippes op igen, for det står selvfølgelig i nogle af alle de mails, som han har klippet i,

men ikke tænkt passede godt for meningen af hans bog. Men gangen før, hvor han var i Danmark, behandlede han mig så skidt, at jeg lovede mig selv, at det ville jeg ikke udsætte mig selv for igen. Lang historie kort, så måtte jeg også her gætte mig til årsagen for hans tavshed, men her lykkedes det mig ikke at få tilgivelse og straffen/tavsheden varede besøget ud. Senere bekræftede han mig i følgende… han skulle overnatte hos os, var der med mine søskende, som senere skulle hjem, min far lånte telefonen, det var på det tidspunkt hvor man havde dyr fastnet telefonnummer og han prøvede forgæves at ringe til England flere gange. Selvfølgelig måtte min far låne telefonen, men jeg var også bekymret for udlandsregningen, da jeg var på barsels dagpenge og min mand på SU, vi havde en lille datter og meget få penge. Jeg kom til… da min far ville låne telefonen igen at sige, ja for en kort samtale. Min far har aldrig spildt penge og ville selvfølgelig gøre det kort og min bemærkning var ikke nødvendigt… men sagt var det, og det var min forbrydelse og straffen var tavshed. Husk, man taler aldrig om penge med min far. Mine søskende tog hjem og der sad vi, uden et ord. Min datter skulle dagen efter starte i vuggestue, det var hendes første dag, både en stor dag, men også trist, da min barsel nu var slut. Vi gik tavse i seng, min far vidste at der var en tidsdeadline for vores møde i vuggestuen. Da vi stod op, sagde jeg godmorgen til min far, han svarede, men ellers var der stadig tavshed, da der var serveret morgenmad, valgte han at blive liggende og da vi rejste os fra morgenbordet og gjorde os klar til afgang til vuggestuen, var det først der han rejste sig og satte sig ud for og spise, alene. Vi sagde farvel, ingen kram, intet andet end tavshed. Da jeg og min mand, efterfølgende gik ned mod vuggestuen med vores lille datter, trillede tårerne ned ad kinderne på mig og jeg lovede mig selv, at det ville jeg ikke udsætte mig for en gang til. Da vi kom tilbage, et par timer efter, var min far væk.

”Min far har aldrig spildt penge” får man her at vide. Nej jeg har ikke investeret i ting for min egen bekvemmelighed, der er ingen energifråsende swimmingpool i vores have, ingen bil, intet det, intet andet, men glemt må være hele baggrunden for problemerne med min mors arv: at jeg havde deklareret at give alt af mit til velgørende organisationer, det samme jeg havde gjort den gang jeg arvede en halv bondegård på Öland, og at dette ledte til at jeg til sidst måtte melde Aline Sales til politiet for forsøg på bedrageri (se: https://larsgpetersson.com/review/). Mine børn forholdt sig passive i den sag, selv om Sales til at starte med havde prøvet at få mig til at donere pengene til deres, ikke til hendes egne børn. Man kan have anledning til at undre: hvorfor? Var Aline Sales alene om dette?

Så ja, da han så ringede en månedstid efter og snakkede som om intet var hent og spurgte om han og hans kæreste kunne komme og sove hos os, så sagde jeg, at det havde vi ikke tid til.

Min datter “glemmer” at fortælle at jeg og Josephine kom over fra London alene for at se KLIMA forestillingen. Jeg skulle have aflyst, men vi kom alligevel og boede på et hotel. Det var Josephines første besøg i København for at mødes med mine børn. Vi var ikke velkomne.

Jeg vil blot her til sidst lige tilføje, at jeg har besøgt min far, i Danmark, mange gange som voksen, inden han flyttede til England, min mand var med og kan bekræfte det. Jeg fandt ud af, at min far var nemmere at være sammen med, når min mand var med, så var min far venligere. Jeg sad ofte og bladrede i min fars fotoalbum, det kan han måske huske, han bemærkede det tit. Jeg synes det var hyggeligt at se på billeder af ham og mine søskende, der var ikke mange billeder af mig, heller ikke fra barndommen.

Jeg husker EN gang i ni år, foruden de sædvanlige fødselsdage og hurtige byten af julegaver. Kommentaren om fotoalbummene kan jeg kun se som ondskabsfuldt. Hvis det stammer fra jalousi om at ikke have været elsket, så finder jeg det tragisk. Hvis I læser SKYLD så finder I hurtig ud af hvem jeg af alle mennesker den gang inderligt elskede. Hvis jeg i dag kun kan tage en eneste ting med mig på næste rejse så vil det være det malede portræt af min elskede C…… som hænger på hædersplads en i mit og Josephines hjem. Det blev malet af en kunstner i Caroli City i Malmö den gang G.. og jeg boede i en lejlighed ovenover centret. For mig er det bare "min lille pige", også den dag i dag. Men jeg havde også min elskede Je…., en engel udover det sædvanlige, et meget elsket barn som også til sidst blev taget fra mig.

Og… bare for at understrege en af mine mails, selv om de er klippet ud af kontekst, så blev det til tre ugers sommerferie uden slik, dog to is, hvor min far trods alt ikke ville sidde og spise en is foran mig, men ja, det var straffen for at minde ham om min mor, da vi begge, ikke kunne lide varm ost.

Det er utrolig hvordan den nu snart halvtredsårige pædagog kan fortsætte med at sprede denne løgn om hendes barndomsnægtelse at spise <u>den mad hun selv havde bestilt</u> på en restaurant. Læs baggrunden i SKYLD, men her vil jeg kun igen sige: jeg undskylder ikke at jeg prøvede mit bedste for at beskytte min datter mod socialt betingede (fed mad og hyppige snacks) truende overvægtsproblemer.

Ærgerligt min far ikke havde lyst til at dele de mails, hvor jeg skriver, om vi ikke kan slå en streg over alt og bare kigge fremad og ses, også med hans børnebørn. Svaret var, at jeg skulle skrive hvad jeg helt præcist ville slå en streg over og så var slaget jo tabt, jeg ville aldrig nogensinde kunne gætte det hele og det jeg måske kunne, ville ribbe op i alt, i stedet for.
Herudover har min far gentagne gange skrevet meget ondskabsfulde ting til og om mig, men det var heller ikke passende for hans bog.

Jeg kan ikke erindre mig om noget som helst af den slags, men C…… har ikke brug for fakta. Jeg skriver ikke ondskabsfulde ting om nogen, hvis ikke fakta tæller som sådant, men læser den slags ofte om mig selv. Jeg forventer at I kræver at C…… forser jer med skrevne eksempler.

Jeg kan fortsætte længe, med at kommentere ting i bogen, men jeg tænker at ovenstående beskriver min del meget godt og jeg står selvfølgelig til rådighed ved flere spørgsmål.

Jeg beklager igen, at I bliver inddraget i alt dette, jeg har egentlig altid følt, at det ikke behøvedes at blive delt, men det valg har jeg ikke selv mere.

Kærlig hilsen C……